

Ανδρέας Ποταμιάνος 'Υστατο χαίρε

ΚΕΙΜΕΝΟ: ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΚΑΠΡΑΝΟΣ

Υπήρξε εμβληματική μορφή της ελληνικής επιβατηγού ναυτιλίας. Από τους επιφανέστερους εκπροσώπους μιας παλιάς και μεγάλης ναυτικής οικογένειας. Υπήρξε πιστά μια ναυτιλία εθνική, πάντοτε οργανικά συνδεδεμένη με την Ελλάδα και την εθνική οικονομία της. Η πίστη του σ' αυτή την εθνική αντίληψη της ναυτιλίας οδήγησε την εταιρεία Ηπειρωτική στην κορυφή της παγκόσμιας κρουαζιέρας. Ο Ανδρέας Ποταμιάνος υπηρέ-

τησε πολύπλευρα τα εθνικά συμφέροντα, και ιδιαίτερα την Κύπρο. Το 1964, σε στενή συνεργασία με τον τότε πρωθυπουργό Γεώργιο Παπανδρέου συνέβαλε στον αθόρυβο εξοπλισμό της μεγαλονήσου, μεταφέροντας με τα καράβια του τη μετεμφιεσμένη σε αλλοδαπούς τουρίστες μεραρχία υπεράσπισής της. Όταν ο δικτάτορας Παπαδόπουλος του ζήτησε να τη φέρει πίσω, απάντησε: «*Ούτε έναν στρατιώτη δεν πρόκειται να μετακινήσω από την Κύπρο...*». Στην εφοπλιστική του σταδιο-

δρομία είδε μεταπτώσεις που θα μπορούσε να είχε αποφύγει αν δεν πίστευε και δεν επέμενε μέχρις εσχάτων στον ελληνοκεντρισμό της ναυτιλιακής δράσης. Υπήρξε πάντοτε σεμνός και διακριτικός επιχειρηματίας. Θα τον θυμόμαστε ως εκπρόσωπο μιας καθαρά ελληνοπρεπούς επιχειρηματικότητας, πάντα στενά δεμένης και με τον Πειραιά.

ΜΙΑ ΚΑΤΗΓΟΡΙΑ ΜΟΝΟΣ ΤΟΥ

Ο φίλτατος Ανδρέας ανήκε σε εκείνη την κατηγορία των αν-

θρώπων που «τους έχει φιλήσει ο Θεός», όπως έλεγαν οι παλιότεροι. Προικισμένος με ταλέντα, άνθρωπος που ζούσε έντονα την κάθε μέρα σαν να ήταν η τελευταία, ικανότατος επιχειρηματίας, γρήγορος στις αποφάσεις του. Τον θυμάμαι να κάνει «ζέσταμα» στο σαλόνι του 7ου ορόφου πηδώντας σαν εμποδιστής τις πολυθρόνες και τους καναπέδες, κάνοντας επιτόπου δέκα κοιλιακούς και δύο ανάποδες τούμπες, να σηκώνεται, να τινάζεται, να φτιάχνει το μαλλί και να μου λέει: «*Τώρα είμαι* ▶

Στις 30 Ιουλίου 2021, σε ηλικία 88 ετών, έφυγε από τη ζωή ο πρωτοπόρος της ελληνικής κρουαζιέρας Ανδρέας Ποταμιάνος. Πάντα και παντού «παρών», άνθρωπος της επιτυχίας, ακόμη και στην όποια αποτυχία. Πρέσβης αλλά και εργάτης της ελληνικής ιδέας, πέραν της ναυτιλίας και ένεκα αυτής. Αποχαιρετισμός και μια πρώτη δόση απομνημονευμάτων του μεγάλου εφοπλιστή

ΔΕΝ ΥΠΕΣΤΕΙΛΕ ΠΟΤΕ ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΣΗΜΑΙΑ

ODYSSEUS. Ένα από τα εμβληματικά κρουαζιερόπλοια της Ηπειρωτικής

Το εξώφυλλο του «Ε» Μαρτίου 1998

μα χαρά, μπορώ να συζητήσω ακόμη και με σένα!». Υπεράνω όλων είχε την Ελλάδα. Την πατρίδα, το έθνος. Ένοιες που εμφύσησε στους αδελφούς Γιώργο και Ανδρέα Ποταμιάνο η ακάματη μητέρα τους Ελένη, η αεικίνητη Ερυθροσταυρίτισσα, η γυναίκα που αντιμετώπισε με θάρρος και αυτοθυσία τους Γερμανούς, η «αδελφή Ελένη» που έκρυψε οικογένειες Εβραίων στο σπίτι της οδού Νίκης, που έκλεινε κάθε παρουσία της σε κοινωνική εκδήλωση με τον Εθνικό Ύμνο. «Ελληνική σημαία-Έλληνες ναυτικοί-ελληνική φιλοξενία» ήταν το τρίπτυχο στο οποίο στηρίχτηκε όλη η φιλοσοφία της Ηπειρωτικής, της μεγαλύτερης εταιρείας κρουαζιέρας στη Μεσόγειο από τα τέλη του 1950 μέχρι τις αρχές του 1970, πρωτοπόρας και με τον βυζαντινό σταυ-

ρό στην τομινιέρα της (και όχι με το... «τετράφυλλο τριφύλλι», όπως είπε ένας από τους εκφωνήσαντες επικήδειο στην απέρριπτη νεκρώσιμη ακολουθία στο Α' Νεκροταφείο της Αθήνας, την Τετάρτη 4 Αυγούστου). Η Ελλάδα ήταν παρούσα σε κάθε σημείο των πλοίων, η Ελλάδα που ταξίδευε μαζί με τους επιβάτες, στις αποσκευές τους, στα ταξίδια της επιστροφής τους. Και ήταν πολλές χιλιάδες τουρίστες που έρχονταν κάθε χρόνο να κάνουν κρουαζιέρα στα ελληνικά νησιά με ένα από τα δώδεκα κρουαζιερόπλοια της εταιρείας. Τα πλοία που απέπλεαν από τον Πειραιά κάθε Δευτέρα και Παρασκευή, και ποτέ Τρίτη! Για τον Ανδρέα Ποταμιάνο, η Τρίτη ήταν «αποφράς ημέρα», καθώς Τρίτη έπασε η Κωνσταντινούπολη. Γι' αυτό και η κηδεία του έγινε Τετάρτη. «Όχι Τρίτη, προς Θεού», είπαν οι θυματέρες του όταν τους έγινε η σχετική πρόταση...

ΣΑΝ ΠΟΛΕΜΙΚΗ ΤΑΙΝΙΑ
Στα 31 του χρόνια, το 1964, ο Ανδρέας Ποταμιάνος πρωταγωνίστησε σε μια περιπέτεια που θα άξιζε (αν είχε γίνει ευρύτερα γνωστή) να γυριστεί ταινία-υπερπαραγωγή στον κινηματογράφο. Βρέθηκε σε μυστική αποστολή, με εντολή του τότε πρωθυπουργού Γεωργίου Παπανδρέου, να μεταφέρει με τα πλοία της Ηπειρωτικής την περιφημη Ελληνική Μεραρχία στην Κύπρο. Φυσικά, κάτι τέτοιο ήταν ιδιαίτερα επικίνδυνο. «Με ενθουσίασε η ιδέα. Ήταν μια αποστολή που κάθε Έλληνας πατριώτης θα ήθελε να εκτελέσει. Δέχτηκα αμέσως και μαζί με τον φίλο μου, σήμερα στρατηγό Κόρκα (σ.σ.:

είναι εν ζωή, 102 ετών, και αποχαιρέτησε τον Ανδρέα στην κηδεία με ένα φλογερό "αντίο") οργανώσαμε και εκτελέσαμε την επιχείρηση στο έπακρον. Το κάθε πλοίο περνούσε πρώτα από τη Δραπετσώνα, τα Λουτρά της Ωραίας Ελένης ή την Επίδαυρο, δέχονταν μικροεπισκευές, και εκεί φορτώνουμε τα πυρομαχικά. Την επομένη, στο λιμάνι του Πειραιά γινόταν η επιβίβαση των στρατιωτών. Όλοι τους ήταν ντυμένοι τουρίστες, μερικοί μάλιστα φορούσαν γυναικεία ρούχα και περούκες. Αυτό γινόταν επειδή, όταν ζυγώναμε στην Κύπρο, τα αγγλικά αεροπλάνα της βρετανικής βάσης πετούσαν χαμηλά παρακολουθώντας τις κινήσεις των πλοίων μας. Θα πρέπει να είχαν υποψίες ή πληροφορίες. Τελικά, με κίνδυνο να μας καταλάβουν και να γίνουν τα βαπόρια μας πυροτεχνήματα, μεταφέραμε ασφαλίστατα τη μεραρχία και θωρακίστηκε η Κύπρος. Έπειτα από λίγα χρόνια, με κάλεσε ο Γεώργιος Παπαδόπουλος, τότε πρωθυπουργός, και μου είπε: "Όπως τους πήγες, να πας και να τους φέρεις". Του απάντησα αμέσως ότι ούτε ένας φαντάρος δεν θα γυρίσει στην Ελλάδα με πλοίο της Ηπειρωτικής, όπερ και εγένετο», μου αφηγήθηκε ο Ανδρέας Ποταμιάνος, με τον οποίο είχαμε πολύ συχνή επαφή, σχεδόν καθημερινή, κατά τους τελευταίους μήνες της ζωής του. Έχω καταγράψει συστηματικά όλη την ιστορία, τη δράση, την εξάισια διαδρομή του. Δεν καταδεικνύει μόνο αυτή η ενέργεια την πίστη και αφοσίωσή του στα εθνικά συμφέροντα. Μαζί με τον αιώνιο εφοπλιστή Γ.Π. Λιβανό ασκούσαν ιδιαίτερη επιρροή στο ελληνοαμερικανικό

Εμβληματική μορφή της επιβατηγού ναυτιλίας, από τους επιφανέστερους εκπροσώπους μιας παλιάς και μεγάλης ναυτικής οικογένειας. Η πίστη του στην εθνική αντίληψη της ναυτιλίας οδήγησε κάποτε την Ηπειρωτική στην κορυφή της κρουαζιέρας

Ανδρέας Ποταμιάνος

Ανδρέας Ποταμιάνος

Μυστική αποστολή στην Κύπρο, εν έτει 1964: «Με ενθουσίασε η ιδέα. Ήταν μια αποστολή που κάθε Έλληνας πατριώτης θα ήθελε να εκτελέσει. Δέχτηκα αμέσως και μαζί με τον φίλο μου, σήμερα στρατηγό Κόρκα οργανώσαμε και εκτελέσαμε την επιχείρηση στο έπακρον»

λόμπι και πετύχαιναν να αναπτύξουν στενές σχέσεις με τον εκάστοτε πρόεδρο των ΗΠΑ. Είχαν αναλάβει να πειστεί η αμερικανική προεδρία προκειμένου να δρομολογήσει τη «φόρμουλα» για την επιστροφή της Ελλάδας στο στρατιωτικό σκέλος του ΝΑΤΟ, από το οποίο την είχε αποσύρει (δικαιότατα, όπως έλεγε ο Ποταμιάνος) ο πρωθυπουργός Κωνσταντίνος Καραμανλής. Το πλάνο τους αποδείχθηκε σωστό και η επιστροφή της χώρας έγινε με τους κατά το δυνατόν λιγότερους κραδασιμούς. Το 1988, όταν πραγματοποιήθηκε η φονική επίθεση των Παλαιστίνων κομάντος στο ελληνικό κρουαζιερόπλοιο CITY OF POROS των αδελφών Κυρτάτα, οι διεθνείς τουριστικές επιχειρήσεις απειλήσαν με διακοπή κάθε επαφής την Ελλάδα.

Την προσπάθεια να αποκατασταθούν οι ισορροπίες την πήρε πάνω του ο Ανδρέας. Ταξίδεψε σε όλα τα μήκη και πλάτη του κόσμου και συνομίλησε ακόμη και με ηγέτες κρατών προκειμένου να μην υποστεί η χώρα τουριστικό αποκλεισμό. Και τα κατάφερε.

ΑΣΥΛΛΗΠΤΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ

Κάποια στιγμή, διαισθανόμενοι ότι η έλευση της παγκοσμιοποίησης ήταν ζήτημα χρόνου, οι αδελφοί Ποταμιάνοι πούλησαν την Ηπειρωτική έναντι πολύ μεγάλου ποσού στην αμερικανικών συμφερόντων Carnival. Οι Αμερικανοί όμως, που έβλεπαν μακρύτερα, σχεδίαζαν να μειωθούν στο ελάχιστο τα ελληνικά πληρώματα, και φυσικά τα πλοία δεν θα έφεραν πλέον την ελληνική σημαία. Τότε ο Ανδρέας άρχισε μια επίπονη και προσεκτικά μεθοδευμένη προσπάθεια ώστε να πάρει πίσω την εταιρεία. Ιδού τι αφηγείται ο ίδιος: «Η Ηπειρωτική αγωνιζόταν για τον τουρισμό της Ελλάδας. Όταν αποφασίσαμε να την πουλήσουμε στην Carnival, ένιωσα ότι ξεπουλάω τη χώρα μας και τον τουρισμό της. Μέσα μου είχα ένα αίσθημα ντροπής, γιατί οι αγοραστές δεν είχαν τη δική μας νοοτροπία, δεν σέβονταν την Ελλάδα ούτε τους εργαζομένους μας. Σκέφτηκα ότι κατά κάποιο τρόπο οφείλουμε στην πατρίδα να κρατήσουμε την εταιρεία μας. Είχα πάει με τον Χρήστο Λαμπράκη κάτω στα νησιά Μορίσιους (σ.σ.: στον Μαυρίκι), στην

Αφρική. Φεύγοντας, με “έτρωγε” το ότι “κάναμε δουλειά” με την Carnival και λέω του αδελφού μου του Γιώργου να μην υπογράψει μέχρι να γυρίσω. Ο Γιώργος, υπό την πίεση που υπέστη, υπέγραψε. Εγώ αρρώστησα μ’ αυτό. Μπορεί τότε η Carnival να ήταν η πρώτη εταιρεία στον κόσμο, αλλά εμένα δεν μου άρεσαν. Όταν κάναμε τη συμφωνία, απαίτησαν και τη διοίκηση και απαγόρευαν στους υπαλλήλους μας να μπουν στα γραφεία μας. Όταν ακυρώσαμε την πώληση, η Carnival κατέφυγε σε μεγάλα (ελληνικά, δυστυχώς) ναυτιλιακά δικηγορικά γραφεία. Κι εγώ επισκέφθηκα στο Μαξίμου τον πρωθυπουργό Ανδρέα Παπανδρέου και τη Μαργαρίτα και τους εξήγησα ότι καλό είναι για την Ελλάδα να ακυρωθεί η συνεργασία με την Carnival. Ο Παπανδρέου έστειλε τον Κατσιφάρα να με βοηθήσει. Συμφωνήσε και ο αδελφός μου, ώστε να μην ξεπουλήσουμε την πατρίδα μας. Τότε γινόταν φοβερός πόλεμος από την Ένωση ότι θ’ αλλάξουν σημαία στα πλοία. Τα υπόλοιπα είναι γνωστά...».

Για να λέμε την αλήθεια, ο Ανδρέας Ποταμιάνος κινήθηκε πολιτικά, κάτι που δεν μπορούσαν να συλλάβουν οι Αμερικανοί. Από πλευράς του επιστρατεύτηκαν «όλα τα μέσα», η τότε κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ έβγαλε το λάδι στους νέους πλοιοκτήτες, οι (τότε) ελληνικές τράπεζες (ιδιαίτερο ρόλο έπαιξε ο Δ. Κροντηράς) συνέδραμαν τους Πο-

ταμιάνους και η Ηπειρωτική επέστρεψε στον «βυζαντινό σταυρό», με ελληνικά πληρώματα και ελληνική σημαία. Δεν έχει σημασία αν τελικά επεκράτησε η παγκοσμιοποίηση και η Ηπειρωτική έχασε όλα της τα βαπόρια. Σημιασά έχει ότι ο Ανδρέας Ποταμιάνος δεν υπέστειλε ποτέ την ελληνική σημαία. Και ότι η Ηπειρωτική έπεσε μαχόμενη – αλλά αυτή είναι μια άλλη ιστορία.

ΜΙΑ ΖΩΗ ΕΛΛΑΔΑ!

Έμεινε πάντα πιστός στην Ελλάδα. Κράτησε την έδρα του στον Πειραιά και ήταν ο πρώτος που ανύψωσε ένα μεγαλοπρεπές μέγαρο στην τότε οδό Αλκίμων. Και κάλεσε τον τότε δήμαρχο Πειραιώς Αριστέδη Σκυλίτση, τον ανέβασε στο μπαλκόνι του 7ου ορόφου (εκεί ήταν μέχρι το στρατηγείο του) και του έδειξε την περιοχή, που ήταν ακόμη «τα Καρβουνιάρικα», λέγοντας: «Καλά, δεν πρέπει αυτή η οδός να γίνει λεωφόρος και το λιμάνι πια να αλλάξει μορφή;». Από τότε η οδός Αλκίμων μετονομάστηκε σε Ακτή Μιαούλη και σε ελάχιστο χρόνο ξεφύτρωσαν σαν μανιτάρια τα γύρω επιβλητικά κτίρια. Έτσι, τότε, στην κυριολεξία άνοιγαν δρόμους οι εφοπλιστές! Ο Ανδρέας Ποταμιάνος ήταν άνθρωπος «του Θεού». Πίστευε βαθιά και είχε πάντα την Ορθοδοξία οδηγό του. Να τι αφηγήθηκε για την «Κυρα-Παναγιά»: «Είχα ακούσει για ένα νησί που βρισκόταν μετά την Αλόνησο και λεγόταν Κυρα-Παναγιά ή αλλιώς Πελαγονήσι. Όταν ο ▶

«Η Ηπειρωτική έσωσε το μοναστήρι και η Παναγιά έσωσε την Ηπειρωτική. Το πλοίο μας χάθηκε, αλλά οι 700 άνθρωποι που επέβαιναν δεν έπαθαν ούτε γρατζουνιά! Γύρω τους κολυμπούσαν δελφίνια και δεν άφηναν τους καρχαρίες να πλησιάσουν»

Πάρης έκλεψε την Ωραία Ελένη, έμειναν εκεί αρκετό καιρό. Με τον φίλο μου τον Δημητράκη τον Τσάτσο πήραμε ένα μικρό σκάφος και μετά την Αλόνησο βρήκαμε την Κυρα-Παναγιά. Γυρίζοντας γύρω από το νησί, είδαμε ότι στην ανατολική πλευρά υπήρχε ένα μοναστήρι. Ήταν η Γέννησις της Θεοτόκου. Αράξαμε σ' έναν όρμο και ανεβήκαμε σιγά σιγά το άγριο μονοπάτι. Όταν φτάσαμε, μας καλωσόρισε ο ηγούμενος. Είχε έξι μήνες να δει άνθρωπο. Ξεναγηθήκαμε στο μοναστήρι και είδαμε ότι τα δωμάτια ήταν τρύπια και έμπαιναν νερά. Υπήρχε εικόνα εγκατάλειψης. Όταν αντικρίσαμε την εικόνα της Παναγιάς, συνέβη κάτι εκπληκτικό. Τα μάτια της σαν να σε κοιτούσαν. Καθίσαμε με τον Δημήτρη αρκετή ώρα. Τον επόμενο χρόνο πήγαμε και συναντήσαμε έναν βοσκό από την Αλόνησο, τον Γιώργο, που πήγαινε και βοηθούσε κάπου κάπου. Στην αυλή ήταν μόνο ένα γαϊδούρι. Στενοχωρήθηκα πάρα πολύ, διότι το μέρος ήταν ένα αριστούργημα. Βλέπεις το Αιγαίο και μακριά ένα άλλο νησί, που λέγεται Ψαθούρα και ήταν πεδίο βολής της

Αεροπορίας. Το νησί της Κυρα-Παναγιάς ανήκει στη Μονή της Μεγίστης Λαύρας. Πήγαμε στο Άγιον Όρος, βρήκαμε τον ηγούμενο και του είπα ότι είμαι διατεθειμένος να συντηρήσω το μοναστήρι και να το επαναφέρω στη ζωή. Ο ηγούμενος ήταν ένας φωτισμένος άνθρωπος, με γαλανά εκφραστικά μάτια. Έστειλε γράμμα ότι μας δίνει άδεια να στείλουμε ανθρώπους να το συντηρήσουμε. Παλιά είχαμε ένα ξυλουργείο για να φτιάχνουμε και να συντηρούμε τα ξύλινα μέρη των πλοίων μας. Είχαμε αρκετούς μαραγκούς. Τους έστειλα με το κόττερο να πάνε να δουλέψουν. Δυστυχώς η θάλασσα ήταν τόσο άσχημη, που ήταν αδύνατον να φτάσουν στο νησί. Όταν ηρέμησε η θάλασσα, έφτασαν. Ανέβηκαν με τα πόδια στο μοναστήρι. Έκαναν δυο μέρες να ανεβάσουν τα τεράστια ξύλα και μια βδομάδα μέχρι να ανεβάσουν τη γεννήτρια. Φτιάξαμε τις πόρτες, τις σάλες, την εκκλησία. Η Κυρα-Παναγιά είναι ένα μέρος που δίνει δύναμη και μαγνητισμό. Σιγά σιγά έρχονται άνθρωποι να το επισκεφτούν. Ήρθε και ο Φίλιππος, ο ηγούμενος

της Μεγίστης Λαύρας, και εκτίμησε το έργο μας. Από τότε γίναμε πολύ καλοί φίλοι.

Το νησί είχε αγοραστεί από τον Άγιο Αθανάσιο. Το είχαν στην κατοχή τους Βυζαντινοί άρχοντες. Λειτουργούσε ως μετόχι του Αγίου Όρους για να προμηθεύει με τρόφιμα, με κρέας, μέλι, λάδι και στάρι, τα εκεί μοναστήρια. Έτσι ξεκίνησε τότε η εκτροφή κατσικιών στην Κυρα-Παναγιά και δεν σταμάτησε μέχρι σήμερα. Έπειτα απ' αυτό το έργο μεγάλωσε η πίστη μέσα μας. Πηγαίναμε κάθε χρόνο και πολλές φορές πήγαιναν και οι ξυλουργοί μόνοι τους για να δουλέψουν χωρίς αμοιβή. Όταν συνέβη το τρομερό ναύαγιο του πλοίου μας, του ΩΚΕΑΝΟΣ, στη Νότια Αφρική, τρεις το πρωί με ξύπνησαν στη Σκιάθο. Καθώς επέστρεφα επείγοντως στον Πειραιά, προσευχήθηκα στην Κυρα-Παναγιά. Το πλοίο μας χάθηκε, αλλά οι 700 άνθρωποι που επέβαιναν δεν έπαθαν ούτε γρατζουνιά! Σώθηκαν όλοι. Γύρω τους κολυμπούσαν δελφίνια και δεν άφηναν τους καρχαρίες να πλησιάσουν. Εκείνη την ημέρα λόγω κακοκαιρίας είχαν βουλιάξει τριγύρω άλλα οκτώ πλοία. Κάθε Δεκαπεντάγουστο πάμε στην Κυρα-Παναγιά. Η Ηπειρωτική έσωσε το μοναστήρι και η Παναγιά έσωσε την Ηπειρωτική». «Τον Δεκαπενταύγουστο θα είμαι καλά και θα πάμε μαζί στην Κυρα-Παναγιά», μου είπε λίγο πριν εισαχθεί για τελευταία φορά στο νοσοκομείο. Το ίδιο είχε πει στην αγαπημένη σύζυγό του, πάντα δίπλα του, τη Φλερ, στις τρεις αγαπημένες θυγατέρες του Ελένη, Αλεξάνδρα και Κατερίνα, καθώς και στο «δεξί του χέρι», την Εβίκα Εδιπίδη. Και το πίστευε, γιατί πάντα στη ζωή του κατάφερε στο τέλος να κερδίζει...

ΠΟΛΙΤΗΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Μου μίλησε και για τη γνωριμία και τις επαφές του με μεγάλες διεθνείς προσωπικότητες.

Ρόναλντ Ρίγκαν: «Τον θαύμαζα από τις ταινίες του. Όταν ανέλαβε, είδα ότι ήταν πρακτικός άνθρωπος, έπαιρνε αποφάσεις γρήγορες, ήταν φίλος με τη Θάτσερ. Τον γνώρισα μέσω του National Prayer Breakfast, μιας ετήσιας εκδήλωσης που πραγματοποιείται στην Ουάσινγκτον από το 1953, συνήθως ►

a Grimaldi Group company

ΠΕΙΡΑΙΑΣ - ΚΡΗΤΗ - ΚΥΚΛΑΔΕΣ

- ΠΕΙΡΑΙΑΣ - ΗΡΑΚΛΕΙΟ
- ΠΕΙΡΑΙΑΣ - ΧΑΝΙΑ
- ΠΕΙΡΑΙΑΣ - ΜΗΛΟΣ* - ΧΑΝΙΑ
- *ΠΕΙΡΑΙΑΣ - ΣΥΡΟΣ - ΤΗΝΟΣ - ΜΥΚΟΝΟΣ - ΠΑΡΟΣ - ΝΑΞΟΣ - ΣΑΝΤΟΡΙΝΗ - ΗΡΑΚΛΕΙΟ

ΓΡΑΜΜΕΣ ΑΔΡΙΑΤΙΚΗΣ**

- ΠΑΤΡΑ - ΑΓΚΩΝΑ • ΗΓΟΥΜΕΝΙΤΣΑ - ΚΕΡΚΥΡΑ* - ΑΓΚΩΝΑ
- ΗΓΟΥΜΕΝΙΤΣΑ - ΚΕΡΚΥΡΑ* - ΜΠΡΙΝΤΙΖΙ

*Εποχικό δρομολόγιο, **Εκτελούνται από την GRIMALDI EUROMED Spa

Η ΜΕΤΑΦΟΡΑ ΤΗΣ «ΜΕΤΑΜΦΙΕΣΜΕΝΗΣ» ΜΕΡΑΡΧΙΑΣ

Το κύκνειο άσμα ενός σπουδαίου ανθρώπου της θάλασσας: Μια επιστολή προς την πολιτική ηγεσία, μια επιστολή που ακόμη περιμένει να μελετηθεί καλά από τους παραλήπτες...

την πρώτη Πέμπτη του Φεβρουαρίου. Στην πραγματικότητα είναι μια σειρά συναντήσεων μεταξύ μεσημεριανού γεύματος και δείπνου, το "Εθνικό Πρωινό Προσευχής". Διοργανώνεται στην αίθουσα χορού του Hilton και φιλοξενεί κάθε χρόνο περίπου 3.500 επισκέπτες, συμπεριλαμβανομένων διεθνών προσκεκλημένων από πάνω από εκατό χώρες: μέλη του Κογκρέσου αλλά και προσωπικότητες απ' όλο τον κόσμο που πιστεύουν στο Θεό. Εκεί γνωρίστηκα με τον Μπερνέτ Τόμσον και γίναμε φίλοι. Εκεί συνάντησα και τον Ρόναλντ Ρίγκαν και συζητήσαμε διάφορα θέματα, όπως τα Special Olympics. Ήταν σπουδαία προσωπικότητα, ντυνόταν πολύ ωραία και, όταν συζητούσαμε μαζί του, ήταν σαν να μιλάς με έναν στενό σου φίλο».

Χίλαρι και Μπιλ Κλίντον: «Με τη Χίλαρι ήρθαμε πολύ κοντά στη Διεθνή Ολυμπιακή Ακαδημία, στην Ολυμπία. Ήταν μαζί και η κόρη της, Κουβεντιάσαμε για την Ελλάδα και τους Ολυμπιακούς Αγώνες. Ο Κλίντον είχε κοντά του έναν Έλληνα, πολύ σημαντι-

κό, τον Άντι Μανάντος, που αργότερα χρησιμοποίησε τις υπηρεσίες του και η κυβέρνηση Παπανδρέου. Αυτός είχε πολύ καλές σχέσεις με όλους τους Δημοκρατικούς. Έχει μια από τις μεγαλύτερες εταιρείες πολιτικών συμβούλων/lobbying. Ερχόταν και βοηθούσε τον τουρισμό της Ελλάδας. Απ' αυτόν γνώρισα τον Κλίντον».

Βλαντιμίρ Πούτιν: «Από τον Πούτιν έλαβα το παράσημο του Αγίου Ανδρέα. Οι Ρώσοι έχουν τη Μονή Αγίου Παντελεήμονος στο Άγιον Ορος. Εκεί ήταν παλιά ένα μοναστήρι με 3.000 μοναχούς. Ένα μέρος της μονής κάηκε και τότε ο πρέσβης της Ρωσίας στην Ελλάδα, ο Στουκάριν, που ήταν και φίλος μου, επειδή ήξερε και τις σχέσεις που είχα με τον Παπανδρέου με παρακάλεσε να αυξήσουμε το όριο των Ρώσων μοναχών, που τότε ήταν μόνο 15. Διοργάνωσα ένα συνέδριο με τον Βλαντιμίρ Γκακούιν, επικεφαλής του τμήματος Πολιτικής Διακυβέρνησης του Πανεπιστημίου Λεμονόσοφ, για τον παγκόσμιο πολιτισμό. Ήρθαν καλεσμένοι στην Πάτμο και από τη

Ρωσική Εκκλησία. Και, φυσικά, όλα πήγαν κατ' ευχήν».

Θεόδωρος Κρίτας: «Ένας εκπληκτικός άνθρωπος, που προσκαλούσε διάφορους καλλιτέχνες. Δεν είχε όμως τα χρήματα να καλεί πάντα μεγάλες προσωπικότητες. Εγώ τον βοηθούσα στο ότι, κάθε καλλιτέχνη που έφερνε μαζί με το συγκρότημά του, τους πήγαινα μια κρουαζιέρα. Έτσι γνώρισα τον Νουρέγιεφ, τον Παβαρότι και τη Μαργκότ Φοντέιν, που χόρευε με τον Νουρέγιεφ στο Ηρώδειο. Η Φοντέιν ήταν πολύ φίλη με τη Μαρία Καρρά, που ήταν παντρεμένη με έναν Κουβανό ονόματι Τεκουέβας. Την κάλεσα στο σπίτι της μητέρας μου και φάγαμε μαζί. Όταν τελείωσε το δείπνο, βάλαμε μουσική και χορέψαμε ένα σλόου».

Νάνα Μούσχουρη: «Τη γνώρισα στα νεανικά μου χρόνια. Τραγουδούσε σ' ένα κέντρο στην οδό Μουρούζη. Ένα μικρό μπαράκι ήταν, αλλά από την πρώτη φορά που την άκουσα είπα ότι είναι καταπληκτική. Τότε ήταν ακόμα άγνωστη...».

Μαρία Κάλλας: «Τη θαύμαζε πολύ ο Χρήστος Λαμπράκης. Απ' αυτόν τη γνώρισα. Μάλιστα, τον έκανε έξω φρενών όταν του ζήτησε 5.000 δολάρια για να τραγουδήσει στην Επίδαυρο. Ήταν μεγάλη προσωπικότητα».

Αριστοτέλης Ωνάσης: «Είχαμε συναντηθεί πολλές φορές στη ΧΡΙΣΤΙΝΑ. Ήταν φίλος με τον πατέρα μου και ερχόταν συνέχεια στο σπίτι των Ποταμιάνων στον Βόλο».

Ο ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Ως επίλογο σε τούτη την αναφορά στον αλησμόνητο φίλο μου, τον «πατριάρχη» της ελληνικής κρουαζιέρας Ανδρέα Ποταμιάνο, θα θυμίσω την περίφημη επιστολή που απέστειλε πριν από έναν χρόνο στον υπουργό Ναυτιλίας και κοινοποίησε στον πρωθυπουργό Κυριάκο Μητσοτάκη και τους υπουργούς Τουρισμού Χάρη Θεοχάρη και Επικρατείας Γιώργο Γεραπετρίτη. Ήταν το κύκνειο άσμα ενός σπουδαίου ανθρώπου της θάλασσας, που αγάπησε την Ελλάδα, την κρουαζιέρα, την Κύπρο και την οικογένειά του. Μια επιστολή που ακόμη περιμένει να μελετηθεί καλά από τους παραλήπτες. Ας τη διαβάσουν προσεκτικά, πριν να είναι πολύ αργά...

Θα δημοσιευθεί στον «Ε» Οκτωβρίου 2021. 📧

ΠΑΝΤΑ ΜΕ ΤΟΝ ΒΥΖΑΝΤΙΝΟ ΣΤΑΥΡΟ ΣΤΗΝ ΤΣΙΜΙΝΙΕΡΑ

100

ΧΡΟΝΙΑ

ΘΕΣΜΙΚΗΣ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΣ
ΣΤΗΝ ΕΠΙΒΑΤΗΓΟ ΝΑΥΤΙΛΙΑ

Σ Ε Ε Ν
ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΩΝ
ΕΠΙΒΑΤΗΓΟΥ ΝΑΥΤΙΛΙΑΣ

Ο «Σύνδεσμος Επιχειρήσεων Επιβατηγού Ναυτιλίας» ιδρύθηκε το έτος 1921 και αποτελεί τον φορέα εκπροσώπησης των κλάδων της Ακτοπλοΐας, των Διεθνών Πλόων και της Κρουαζιέρας στην Ελλάδα.

Στα 100 χρόνια λειτουργίας του έχει συνεισφέρει ουσιαστικά στην προάσπιση, προαγωγή και προβολή της σημασίας και συμβολής της επιβατηγού ναυτιλίας στην ελληνική οικονομία, στην προώθηση του τουριστικού προϊόντος της Χώρας και στην ανάπτυξη των νησιωτικών περιοχών. Μέσω της ανάληψης σημαντικών πρωτοβουλιών και ενεργειών έχει ενεργή συμμετοχή στη βελτιστοποίηση του θεσμικού πλαισίου λειτουργίας της επιβατηγού ναυτιλίας στην Ελλάδα, στην Ευρωπαϊκή Ένωση και παγκοσμίως.

Διαχρονικά έχει ανταποκριθεί και συνεχίζει να ανταποκρίνεται με επιτυχία στην αποστολή του, συμβάλλοντας σημαντικά στον περαιτέρω εκσυγχρονισμό και ανάπτυξη της ελληνικής επιβατηγού ναυτιλίας, που δημιουργεί ένα ανταγωνιστικό εθνικό κεφάλαιο στον ευρωπαϊκό οικονομικό ανταγωνισμό.

Σύνδεσμος Επιχειρήσεων Επιβατηγού Ναυτιλίας
Ακτή Μιαούλη 7-9 • 185 35, Πειραιάς
Τηλ.: 210 4220 820, 210 4226 156 • Fax: 210 4220 822
Email: seen@ath.forthnet.gr • www.seen.org.gr

Σ Ε Ε Ν
ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΩΝ
ΕΠΙΒΑΤΗΓΟΥ ΝΑΥΤΙΛΙΑΣ